

HŘÍŠNÉ POLIBKY

Splendidum družstvo

Daniel Janů

HŘÍŠNÉ POLIBKY

DANIEL JANŮ

Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice

COPYRIGHT

© Daniel Janů

HŘÍŠNÉ POLIBKY

Autor: Daniel Janů

Vydalo: Splendidum družstvo

První el. vydání

Vražné, Hynčice 2021

Česky

978-80-88394-21-1 EPUB

978-80-88394-22-8 MOBI

978-80-88394-23-5 PDF

Obsah

ÚVOD

1.

2.

3.

4.

5.

6.

7.

8.

9.

10.

11.

12.

13.

14.

15.

16.

17.

18.

19.

20.

21.

22.

23.

24.

25.

26.

DOSLOV

ÚVOD

...když jsem se probudila, Andy ještě spala. Oddechovala a já; měla jsem vyspáno. Bylo krátce po půlnoci. „Noc duchů.“ Vážně jsem to řekla? Od jedné kartárky jsem se dozvěděla, že o půlnoci je možné se dostat do minulosti. Projít dveřmi zpět do Nečasu a vrátit se do určitého bodu minulosti jako stínový pozorovatel. Znělo to záhadně a neuvěřitelně, proto jsem tomu nevěřila. Nevěřila jsem, že je něco podobného možné. Kdo by chtěl zažít svou minulost ještě jednou? Prožít si znovu prožité bez možnosti zasáhnout do minulého konceptu?

Pousmála jsem se a vykročila k oknu. Pohledem do noční oblohy jsem si uvědomila, že jsem vlastně velmi šťastná. Za to, že jsem před deseti lety Andy potkala. A to mi až, po letech došlo, že jsme se nemusely vůbec znovu potkat. Ať už z pohledu Andy, která nemusela Peel parkem vůbec projít a já jsem mohla jít za svým otcem jinou cestou. Vlákna osudu nás opět svedly dohromady. A náš vztah začal velmi vášnivě...

1.

Okolí Peel Parku, Manchester 2006

Tam jsem jí poprvé viděla. Tam jsem jí poprvé oslovila.
A pak?

Seděla jsem a pozorovala její lehkou chůzi. Byla vážně krásná, až mě to zarazilo, že jsem se na ní tak zadívala. Ale co, už jí nikdy neuvidím.

Nikdy neříkej nikdy.

Význam této věty jsem pochopila asi za dvacet minut, když jsem cestou z parku vyrazila po cyklistické trase. Měla jsem namířeno za otcem, na Lower Broughton Road. Na konci této cyklistické trasy stála ta neznámá černovláška. Opřená o zábradlí a koukala do mobilu. Šla jsem kolem a dělala jsem, že ji nevidím. Všimla si mě.

„Co vy tady?“

„Mírím na Lower Broughton Road. A co vy?“ zeptala jsem se.

„Jsem Andrea Veléz,“ nastavila ruku. „Ale můžeš mi říkat Andy, jestli budeš chtít.“

„Těší mě, já jsem Olivia Swann, ale můžeš mi říkat Olivie,“ usmála jsem se a opřela se o zábradlí vedle ní.

Andrea uklidila mobil a podívala se na mě. Zrovna ve chvíli, kdy jsem chtěla něco říct. Ruka byla připravená ke

gestikulaci a ústa otevřená.

„Měla jsem schůzku, ale nepřišla,“ spustila.

„To mě mrzí,“ projevila jsem soucit.

Usmála se a pohodila vlasy.

„Jsi odněkud poblíž?“ zeptala jsem se.

„Ty mě balíš?“ vystřelila.

„Och, to ne. Nejsem na děvčata, jen ses mi zdála jako fajn holka,“ odvětila jsem.

Proč se mě na to ptá?

„Dobře, alespoň víme, na čem jsme.“

„A na čem?“

„No, že nejsi na holky.“

„Ale kamarádky můžeme být přece... blbost promiň, skoro se neznáme,“ omluvila jsem se a odlepila se od zábradlí.

„Neblázni, tak jsem to nemyslela,“ zastavila mě rukou.

„Tak půjdeme někam na drink?“ nabídla jsem.

„To je dobrý nápad,“ souhlasila a usmála se.

Vyrazily jsme.

Bohužel nejbližší lokál byl na Lower Broughton Road a ten měli zavřený. Proto mi nabídla, že můžeme jít k ní domů, že má plný bar. Nenutila mě, jen to nabídla a předpokládala, že odmítnu a budeme pokračovat dál směrem na Cheetwood. Ani nevím, proč, ale já jsem to pozvání přijala.

Odvážné?

Hned jsem si vzpomněla na Daisy a její románek s Derekem, ale tohle je něco úplně jiného.

Myslela jsem si.

„A kde bydlíš?“ zeptala jsem se.

„V Lord Street,“ odvětila.

„Tak tam jsem ještě nikdy nebyla.“

„Je to klidná čtvrť a je to hned kousek odsud,“ ukázala kudy.

„Vypadá to dost hloupě co? Bydlím tu od dětství a neznám to tady?“

„Proč? Spousta lidí bydlí ve městech a nezná všechny jeho ulice.“

„Asi máš pravdu.“

Jen se usmála.

K mému překvapení to vážně trvalo jen několik minut, ani nestačila dopovědět svůj příběh o svém trenérovi plavání, který po ní koukal...

* * *

Seděla jsem na světle hnědém otomanu a čekala, až Andy přinese pití.

„S ledem nebo bez?“ zaznělo zpoza rohu.

„Asi bez, ale více toniku,“ poprosila jsem.

„Počítala jsem s tím,“ ozval se její hlas, ale to už se blížila se dvěma skleničkami v ruce. Položila je na stolek. Jednu přede mně a druhou o kus dál. Na místo, kam se pak posadila.

„Nevím, jak to říct, ale stačil mi jen jeden pohled,“ pronešla a sedla si blíž vedle mě.

„Vážně?“ hrála jsem blbou. Cítila jsem v sobě neklid. Poněkud jiný než jsem zažívala s muži.

Při větě: Vždyť já nejsem na holky, jsem v první moment nevěděla, jestli přesvědčuji sama sebe, nebo koho?

„Vážně,“ usmála se.

„Nechce se mi uvěřit, že jsem přijala to pozvání,“ podotkla jsem a znovu se cítila trochu nesvá.

„Bojíš se?“

„To ne, ale cítím se tak nějak divně.“

„Zažíváš něco, co jsi nezažila, vid?“

„Asi tak nějak,“ odpovětila jsem popravdě.

„I když to bude znít podivně, tak to já taky,“ opět se usmála a dotkla se mé ruky. Její oči zářily jako dva plamínky. Naše pohledy se setkaly a stačilo opravdu málo a věděly jsme, co chceme. Chceme tu druhou. Nikdy jsem netušila, že to bude tak vzrušující. Její ruce se omotaly kolem mého těla a já se nezmohla ani na půl slova. Ale chtěla jsem namítat, bránit se? Určitě ne. Byla zkušená a já bezbranná. Vášnivé polibky se střídaly s pohyby rukou. Cítila jsem její dlaně, jak mě hladí. Jemně se dotýkají mých prsou. Vzrušovalo mě to. Vzdechla jsem.

„Chci tě, chci tě moc,“ ozvala se Andy.

Nebylo to poprvé, kdy se mě takhle dotýkala dívka, ale nikdy jsem necítila takové vzrušení. Ani nevím, jak se to stalo. Bylo to tak rychlé. Měly jsme obě svlečené trika a mačkaly jsme se na sebe.

„Jsi nádherná,“ pošeptala a zajela rukou do mého rozkroku. Vzdechla jsem a v duchu si přála, aby nespěchala, aby její vášeň nevyprchala.

Řekla jsem to.

Usmála se a pokynula hlavou. Jako by mi rozuměla. Pomalu mi rozepínala džíny. Hezky pomalu, knoflík po

knoflíku, až se objevily moje žluto bílé kalhotky.

„Jako kopretina,“ pronesla a rukama se dostávala na můj zadek. Pořád se usmívala. Já se nadzvedla a ona volně stáhla mé kalhoty dolů. Poradila si s nimi opravdu bravurně. A když se objevily někde u kotníků a pak zmizely v nedohlednu někde za stolkem, políbila mě na břicho.

„Dneska tě udělám šťastnou,“ podotkla a jemně zajela rukou mezi nohy.

Byla jsem vzrušená a ona to věděla. To by její cíl – udělat mě šťastnou. A musím uznat, že se jí to dařilo. Když mě zbavila kalhot, tak mi pomalu stahovala kalhotky, ale opravdu pomalu. Ve mně se to stupňovalo. Byla tak něžná, a když se její prsty dotýkaly mého těla, chvěla jsem se. Ona mlčela a chvílemi jen vzdychla. Neudržela jsem se a několikrát jsem také vzdychla, opravdu nahlas. Usmála se a o to více se soustředila na body mého těla. Na body, kde jsem byla hodně vzrušená. Kalhotky se blížily ke kolenům a v jednom momentu jsem měla pocit, že si mě prohlíží. Chtěla jsem, aby se mě dotkla. Udělala to. Její ruce se natáhly a vášnivě sevřely má prsa. Pak se její hlava ocitla na úrovni mého místa největšího vzrušení a několikrát se ho svými rty dotkla.

Ach.

Bylo to tak vzrušující, že jsem chtěla křičet, ale držela jsem se a schovávala si to na vhodnější příležitost. I když jsem měla pocit, že se tam ani nedostane a já se prostě udělám. Jako by tušila, že jsem napnutá jako struna, kdy stačí zahrát na ten správný tón a bude po všem. Stáhla ze mě kalhotky a obrátila mě na záda. Pak se přiblížila svými rty k mým zadům. Cítila jsem její dech a pak její vlhké rty,

jak dopadají na mé tělo. Něžné polibky mě vzrušovaly čím dál tím víc. Jemně mi pak pohladila stehna. Nejdříve z vnější a pak z vnitřní strany. Vnímala jsem každý její dotek, a když se její ruka dostala přímo mezi ně, vzdychla jsem. Byla to nádhera. Skoro jsem nemohla popadnout dech. Přišlo to tak rychle, že jsem se na to nestačila ani připravit. Jako by s tím počítala, že to čekat nebudu a užívala si to. Mé vzrušení dosáhlo vrcholu rozkoše. Vykřikla jsem a několikrát vydechla za sebou. Srdce se mi rozbušilo a já si užila svůj orgasmus. Když pochopila, že dosáhla svého, její ruce mě začaly hladit po zádech a sem tam sjely až k zadku. Po chvíli uklidnění jsem ucítila opět její rty na svých zádech.

„Ty nemáš asi nikdy dost,“ poznamenala jsem šeptem.

Jemné zachichotání přerušil její hlas. „Prostě jsi sladká.“

Nevěděla jsem, co si mám myslet, ještě jsem se s něčím podobným nesetkala. Chovala se jako by se do mě zamilovala.

A co když ano?

Její ruce mě stále hladily, chtěla jsem se otočit. „Ještě ne,“ bránila se.

Bylo to příjemné, tak jsem jí nechala, ale chtěla jsem i já ochutnat její tělo. „Teď jsem na řadě,“ vyhrkla jsem.

„Za chvíli,“ poznamenala a znovu mě políbila na zádech. Její polibky pak zamířily až k šíji. Znovu se mě zmocnilo to ohromné vzrušení jako na začátku.

Jak ona to dělá?

Natáhla jsem ruce a podvědomě roztáhla nohy. Její ruka okamžitě sjela ke stehnům. Bylo to vzrušující, ale já chtěla

vidět její tvář, její oči, její vášně.

„Otočím se, chci tě vidět.“

Nenamítala a já se mohla otočit. Konečně jsem viděla její tvář a její oči, které byly plné vášně. Její dlaně okamžitě přistály na mých prsou. Pak sjely něžně do boků, kde trochu zmáčkly mé rozechvělé tělo. Ano, to jsem potřebovala. Silnější dotek něžných rukou. Svíjela jsem se a užívala si to. Ona byla tvůrce toho ohromného přívalu rozkoše, kterou jsem prožívala. Nemohla přestat a vlastně ani nechtěla. Ani já to nechtěla. Cítila jsem se neukojená. Cítila jsem, že mě naplňuje znovu obrovská energie, která chce skrze vášně ven. Probouzelo se ve mně napětí, které chtělo ven. Držela jsem to ještě chvíli pod zámkem. Nechtěla jsem to ukončit. Ještě ne. Ale její ruce věděly moc dobře, co dělají a já se po několika pokusech to potlačit, tomu zcela odevzdala. Byla tak něžná, silná a úžasná. Její prsty dokázaly vykouzlit s mým tělem nádhernou symfonii vášně a já znovu prožila neuvěřitelný orgasmus.

Dýchala jsem jako po deseti kilometrovém běhu.

Usmívala se a hladila mě znovu po mém těle. Neměla jsem tušení, jak tohle dělá, ale potom jsem začínala mít pocit, že tohle já jí nikdy neoplatím.

Zvedla se a nabídla mi sklenici vody. Nadšeně jsem jí přivítala a s úsměvem na tváři jsem naklopila celý obsah do svých úst. I ona se napila ze své sklenice. A znovu měla vlhké rty. Připravené zaútočit na mé tělo. Cítila jsem to a chvěla jsem se vzrušením, už předem. Usmála jsem se na ní a políbila její rty. Dotyk mé ruky na jejím těle udělal první bod. Vzdychla a určitě očekávala, že s ní provedu to, co ona provedla se mnou, ale já nevím, jestli tohle dokáži. Nikdy

jsem neprožila nic tak vášnivého, abych mohla něco takového předat dál. Byla jsem jako prvnička a mé obavy se mě snažily zmocnit.

Dostala jsem strach.

„Neměj strach. Nepřemýšlej nad tím, prostě si to užívej,“ vybídla mě.

Zřejmě to na mě bylo poznat, že mám strach. Nevzdala jsem to a poslouchala jí, co mi říká. Pomalu mě vedla, krůček po krůčku. Mé rty se dotýkaly její kůže a při dotyku mých dlaní se její bradavky postavily.

Funguje to.

Něžně jsem si pohrávala s jejím tělem, a když byla pode mnou, stáhla jsem jí kalhotky. Chtěla jsem i sukýnku, ale zastavila mě. „Tu mi ještě nech.“ Usmála se.

Pak roztáhla nohy a mé tělo dopadlo na její klín. Vydechla a její ruce mě okamžitě začaly mačkat prsa. Rovněž jsem se neubránila několika vzdechům i přesto, že jsem se soustředila hlavně na ní. Nešlo to. Vzrušovalo mě i to, jak se chovala, jak se hýbala, jak se mě dotýkala. Nepozorovaně jsem se dostala až k jejímu klínu a konečně se ho dotkla. Byla vlhká a rozhodně připravená. Její hladká kůže vyholeného místa mě vzrušovala natolik, že jsem to nevydržela a mé prsty zajely dovnitř, až vyjekla. Ucítla jsem její dech, jak se pomalu zrychluje. Snažila jsem se jí políbit, ale vždycky uhnula hlavou do strany.

Zřejmě to prožívala mnohem víc než já. Nebo jinak.

Pak se zastavila a usmála, a já mohla strčit jazyk do její vlhké pusy. A jak jsem to udělala. Ucítla jsem, jak se uzavírá prostor kolem mých prstů. Byl to jen krátký okamžik, ale i to stačilo k tomu, aby po chvílce prožila

intenzivní orgasmus. Vydechla jsem také. Bylo to nádherné splynutí dvou těl. Přitáhla si mne blíž, skoro jsem na ní ležela. Její ruce mě omotaly kolem těla a já uslyšela její hlas. „Vidíš, že jsi to zvládla.“

Její úsměv byl známkou spokojenosti.

„Bylo to nádherné,“ pronesla jsem a znovu přiložila své rty na její.

„Jsi sladká a budu tě chtít vždycky.“

Její věta mě překvapila, proto jsem se musela zeptat.

„Chceš se mnou chodit?“

„A vadilo by ti to?“

„Asi ne, nevadilo.“

„V tom případě, je vše v pořádku,“ usmála se a její prsty pohladily moji šíji.

„To jsi nechtěla udělat, že?“ vyhrkla jsem s úsměvem na tváři.

„Chtěla, protože mě vzrušuješ a ty miluješ sex,“ odvětila.

„Nic podobného jsem ještě nezažila, tak...“

„...tak vzrušujícího?“ přerušila mě.

„Jo, tak vzrušujícího.“

„A kolikátá jsem tvá holka?“ zeptala se.

„Druhá, tedy...jestli se může počítat jen mazlení,“ popřemýšlela jsem.

„Možná.“

„Možná?“ pozvedla jsem obočí.

„Tak jo, může se to počítat,“ zasmála se.

„Ale...“

„...co ale?“ znovu mě přerušila.

„Já jsem chtěla říct...“

„...vím, říkala jsi, že na holky nejsi.“

„Ano, to jsem říkala, ale událo se něco, co nemohu vysvětlit,“ dodala jsem.

„Chodila jsi jen s muži, že?“

„Měla jsem jen tři, ale nestálo to za nic,“ odpověděla jsem.

„Ukážu ti krásnější věci,“ usmála se.

Pohladila jsem jí a pošeptala jí něco do ucha.

„Vážně jsi to tak cítila?“ zeptala se na to.

„Ano, miluji jahody, zřejmě proto to přirovnání,“ odvětila jsem.

Pak se Andy znovu usmála, lehla si na záda a pomalu a potichu odříkávala, co jsem jí pošeptala.

„Jako když polykáš jahodový krém a jeho lahodná chuť se rozplývá na jazyku...“

2.

V pátek odpoledne, 25. července jsem seděla se svojí nejlepší kamarádkou Daisy na trávě. Trochu jsme meditovaly. Teda, já moc ne, já spíše koukala kolem. Zrovna jsem zahlédla nějakého kluka. Stál u stromu a držel se ho. Jakoby si s ním povídal. Zaujalo mě to.

Daisy zvedla oči. „Olivie, s tebou to nemá cenu.“

Snažila jsem se vrátit zpátky do meditace, ale Daisy už skončila.

„Promiň, nějak jsem se nemohla soustředit,“ omluvila jsem se.

Daisy se rozhlédla a samozřejmě si také všimla toho kluka u stromu.

„Jako on?“

„Jo. Mám pocit, že jsem ho už znala dříve,“ odvětila jsem.

„Vážně?“

„Jo, vážně.“

„Chceš s ním chodit?“

„To rozhodně nechci,“ ohradila jsem se.

Hned jsem si vzpomněla na Andy.

„A proč tě tedy zaujal?“

„Jako bych ho už viděla, vážně.“

„Tak půjdeme domu a já tě trochu rozeberu, co říkáš?“ navrhl.

„Dobrá, ale jen trochu. Aby to nedopadlo jako minule,“ souhlasila jsem s úsměvem na tváři.

„Žádný strachy.“

Daisy mě pohladila po rameni. Vstaly jsme a pomalu odcházely z parku. Mě to však nedalo a ještě jednou se po něm ohlédla. Chtěla jsem se ujistit, jestli ten pocit budu mít znovu. Setkali jsme se pohledem. Znamenalo to něco nebo se mi to jen zdálo? Mé úvahy přerušil znovu hlas mé kamarádky Daisy. „Tak už pojd’.“

Šly jsme.

U Daisy jsem usedla na její pohodlný otoman a nechala se obsloužit osvěžující minerálkou.

„Hned se do toho pustíme,“ zvedla prst a usmála se.

„Ty jsi nějak nedočkavá,“ procedila jsem mezi zuby.

Znovu jsem se napila a pak sklenici položila na stolek. Daisy mezitím zmizela, ale pak se objevila i s polštářkem a vonnými tyčinkami.

„Dneska to uděláme s velkou parádou,“ poznamenala.

Jen jsem se usmála. Podívala se jí do očí a pak pozvedla levé obočí.

„A to mělo znamenat, co?“ zareagovala.

„Jak jsi natěšená,“ dodala jsem a opřela se.

„Udělej si pohodlí, zapálím tyčinku, pustím nějakou příjemnou muziku a navštívíme tvé minulé životy.“

„Dobře,“ souhlasila jsem a ze sedu jsem přešla do lehu.

Daisy pustila velmi příjemnou meditační hudbu a já zavřela oči. Cítila jsem ohromný klid, který podpořila příjemná vůně vycházející z vonné tyčinky. Pak jemný hlas Daisy a její ruka se dotkla mých ramen. Bylo to uvolnění. Jako bych vydechla s úlevou, jako by ze mě spadla veškerá

únava, veškerá tíha světa – mých starostí. Cítila jsem ohromný klid, její líbezný hlas mě uspával...

Po nějaké době jsem uslyšela povědomý hlas.

„Olivie, probud' se!“ Byla to Daisy.

Pomalou jsem otvírala oči. Přede mnou se objevila tvář mé nejlepší kamarádky Daisy. „Copak se děje?“

„Máš hodně zajímavou minulost,“ poznamenala.

Chtěla jsem se zvednout, ale ruce mě nechtěly poslechnout a mé tělo těžklo a těžklo.

„Cítíš se unavená?“ zeptala se.

„Ano, chtěla bych se napít, ale zřejmě to nedokážu.“

Daisy se natáhla pro sklenici a pomohla mi se napít.

Srknutí přerušil opět její hlas. „V té hypnóze jsi mluvila s nějakým řezbářem.“

„A ten řezbář to je ten kluk v parku, že?!“ poznamenala jsem.

„To nevím.“

„I přesto jsi mi odkryla mnohem více, než si myslíš,“ posadila jsem se a začala jí vyprávět některé své sny, které mi dávaly smysl a všechno to pěkně zapadlo do sebe. Mé puzzle se skládalo. Byla jsem překvapená, jak rychle se mi vybavovaly mé sny, mé minulé životy na podivném ostrově v Polynésii před dvěma tisíci lety. Mluvila jsem a ukazovala. Ruce najednou tancovaly před mým tělem, doleva doprava, do všech stran. Byla jsem plná příběhů a jiných útržků, které se spojovaly v jeden další příběh. Trvalo to asi půl hodiny. Vyschlo mi a znovu jsem požádala Daisy o pití. Okamžitě mi nalila další sklenici minerálky a hltala mé vyprávění. Byla jsem jako náměsíčná. Byla? *Nevím.*

Pak jsem se zastavila. Ruce klesly k tělu a má ústa utichla. Jako by se zastavil čas. Já se usmála a v ten moment se znovu čas rozběhl.

„Jak dlouho tu jsem?“ zeptala jsem se.

„Asi čtyřicet minut,“ odpověděla Daisy.

„Asi mi to dává smysl,“ dodala jsem. A tobě asi také co?“

„Mě už ano,“ usmála se.

„Některé věci mi konečně dávají smysl,“ dodala jsem a sáhla po sklenici. Daisy mi ji podala.

Další sklenice minerálky ve mně zmizela. Daisy jen vyvalila oči, ale nic neříkala.

Ach.

Zaznělo. To jsem se pak usmála a položila sklenici zpět na stůl.

„Teda, mám dneska nějak žízeň,“ pronesla jsem a zaujala sedící polohu.

„Taky se nestačím divit,“ podotkla.

„Ale cítím se mnohem lépe,“ poznamenala jsem s nadšením. „Všechno to ze mne spadlo.“

Nelhala jsem. Vycházela ze mě radost a pozitivní nálada. Nešlo to zadržet. Usmívala jsem se jako praštěná.

„Pochopení a uvědomění,“ pronesla Daisy a sedla si vedle mě.

„Zřejmě ano,“ dodala jsem a natáhla ruce. Chtěla jsem obejmout.

* * *

Ten večer jsem u Daisy zůstala přes noc. Daisy si půjčila nějaký film. Bylo rozhodnuto. Program dnešního večera bude promítání.

Co doma...

„O čem to je?“ stačila jsem se zeptat ještě předtím, než jsem dopadla do pohodlného otomanu.

„Název si nepamatuji,“ odvětila.

„Takže to bude překvapení,“ dodala jsem a s úsměvem na tváři.

„Jo, to bude,“ řekla a zeptala se, jestli budu chtít něco k pití.

Ukázala jsem na džus.

„A jaký džus chceš?“

„Třeba rybíz, ale zřed' mi ho s vodou.“

„Oukej,“ kývla a vyrazila do kuchyně.

Udělala jsem si pohodlí a čekala na Daisy.

„To byla rychlost,“ poznamenala jsem na její adresu, když jsem viděla, že se blíží do obývacího pokoje.

„Spěchám, jedu na kole,“ usmála se a mrkla po mě okem. Položila pití na stolek a otočila se k DVD přehrávači.

„Tak to zapni,“ pobídla jsem jí. „Nezdržuj to.“

„Je tam ovladač, zapni telku,“ ukázala pod stolek.

„Jasný.“

Sáhla jsem pro ovladač a zapnula televizi. Daisy se mezitím přesunula ke mně. Přeskočila jsem menu a pustila film. Když zahlédla název ani se nedivím, že si ho nezapamatovala. Také jsem stihla jen první dvě slova. Celý název podle obalu pak byl: *»Bemerkelsesverdige minner fra to personer på slutten av verden«*.